

Tolna Megyei SZC
Bezerédj István
Technikum

HATÁRTALANUL

Természeti és kulturális örökségek határon innen és túl

Márton Áron Főgimnázium Csíkszereda
Tolna Megyei SZC Bezerédj István Technikum

HAT 20-02-0200

Együttműködés középiskolák között

A pályázat megvalósítása során hosszútávú, baráti kapcsolatot szeretnénk volna kialakítani a csíkszeredai Márton Áron Főgimnázium diákjaival, közösen szeretnénk volna felfedezni Belső-Erdély, Tolna megye és Budapest természeti és kulturális látnivalóit. Az elkészült közös projekttermékben mutatjuk be a megismert tájakat, vidékeket határon innen és túl, melyet saját fényképeinkkel illusztráltunk, közös munkánk emlékeként.

Csíkszeredai diákok látogatása

2022. április 4-8.

Beszámolónkban az igen tartalmas és élmények szerzésének lehetőségétől gazdag programunk vázлата mentén személyes, maradandó emlékeinkből szemezgetnénk, kiemelve a számunkra legérdekesebb, legemlékezetesebb részeit kirándulásunknak.

1. nap: Utazás, érkezés, izgalom az egekben

Az első nap szinte teljes egészében az utazással telt. A reggeli órákban indultunk Csíkszeredáról Magyarországra. Hangos énekszó, csendesebb beszélgetések és közös egyetértő nevetések váltották egymást az úton, így estére sikeresen, a megtett hosszú úttól kissé nyüzöztan, de hatalmas örömmel és őszinte várakozással a szívünkben érkezünk meg Szekszárdra szálláshelyünkhöz, az Ady Endre Technikum és

Kollégium épületéhez. Itt találkoztunk először vendéglátóinkkal, akik igazi vendégszeretettel és közvetlenséggel fogadtak minket. Szálláshelyeink elfoglalása, csomagjaink lepakolása után közösen vacsoráztunk, majd a programunk gyors átnézése után nyugovóra tértünk, hogy másnap minél frissebben találkozhassunk addig csak elképzelt diáktársainkkal.

HATÁRTALANUL!

2. nap:

Nagy találkozás,

iskolalátogatás és minden jó

Hivatalosan első napunk első és különösen várt programrésze a vendégosztályunkkal való első nagy találkozás volt. Izgatottan mentünk el iskolájukba, ahol egy számunkra különleges, modern felszereltségű, korszerűsített teremben fogadtak igazgatójukkal. Ezt követően, most már létszámban megkétszereződve indultunk együtt a pörbölyi Ökoturisztikai Központba. Bebarangoltuk vonaton, majd gyalog a pörbölyi erdő egy részét, megismerkedhettünk Tolna megye növény és állatvilágával, valamint fokozatosan egymással is. Visszaérve Szekszárdra a Polgármesteri Hivatalhoz sétáltunk, ahol Szekszárd előljárói fogadtak minket és megajándékoztak bennünket egy Szekszárd értékeit, szépségeit összefoglaló kötettel. A délután fennmaradt részét városnézéssel töltöttük. Ellátogattunk a Babits Mihály Emlékházba, valamint megtekintettük a Baka István és Mészöly Miklós - Polcz Alaine emlékének állított emlékszobákat. Vendéglátó diákjaink vezetésével körsetát tettünk a város központjában, megállva híres épületeknél, helyszíneknél, a város nevezetesebb műalkotásainál. Vacsora után közös zenehallgatós-elmélkedős estén vettünk részt, klasszikus és komolyzenei darabok részleteit hallgattuk meg, dolgoztuk fel együtt.

3. nap: Budapest, Te csodás!

Székyeföldi csapatunk talán ehhez a naphoz fűzte a legnagyobb reményeket. Különösen vártuk a napot, hogy új, magyarországi diáktársainkkal a fővárosba látogathassunk. Úton odafele nagyokat énekeltünk, szó szerint is megtaláltuk a közös hangot és egyre inkább nyitottak lettünk egymás felé. A fővárosához közeledve egy több kérdésből álló történelmi vetélkedőn is részt vettünk, amelyen szépen teljesített a társadalomtudományokra specializálódott osztályunk. A Budapesten töltött időnk első felében a buszunkból néztük meg a magyar főváros épített nevezetességeit, ezek között a Szabadság hidat, a Hősök terét, a Deák teret, a Nyugati pályaudvart és az Andrássy utat, majd gyalogosan is tettünk egy szép városnéző sétát. Végigsétáltunk a Duna korzón, szemügyre vettük a Szent István Bazilikát, a Magyar Tudományos Akadémia épületét.

A Duna korzói sétánk végén az Országházat sem hagytuk ki, ahol betekinthettünk az ülésterembe is, majd a Szent Koronát nézhettük meg. Ezt követően a Budai Várba utaztunk, ahol kaptunk egy pár óra szabadidőt, így nyugodtan bóklázhattunk a Sándor Palota, a Halászbástya és a Mátyás-templom körül. Csodaszép időt kaptunk, tiszta kék volt az ég és ragyogott a nap, a kirándulásunk legszebb képei az onnan látható Duna és Budapest látképével készültek. Hazatérve vacsoráztunk és alkalmunk volt esti nagy beszélgetésekre is. Ez a nap kirándulásunk egyik látványokban leggazdagabb napja volt.

Várból várba-nagy vartúra, utolsó vacsora és nagy búcsúzás

Utolsó közösen tölthető napunkhoz érkezünk egy szempillantás alatt. Elsőként Ozorára utaztunk, hogy megtekintsük az ott álló hajdani Ozorai Pipo országbárá várkastélyát. Szép fekvésű helyen máig álló épület, akárcsak a simontornyai erődvár, ahová szintén ellátogattunk. Vártúránk után visszamentünk Szekszárdra és egy igazi borospincét látogattunk meg, ahol a szekszárdi borvidék borkülönlegességeiből vásárolhattunk családjainknak szuvenírt. A közösen elköltött búcsúvacsoránk meghittre sikerült, éreztük, hogy azzal, hogy elhagyjuk ezt a helyet, még nem szakad véget a kirándulás. Vacsora után egy találékony hangszerkészítő úrral szórakoztunk, aki a zene egyszerű-nagyszerűségét bizonyította be nekünk. Őáltala kitalált mindennapi tárgyakkól, műanyag és fa hulladékokból összeállítható kezdetleges hangszereket mi is készítettünk, amiket tárgyi emlékként haza is hoztunk magunkkal.

Az este méltó lezárásaképpen a búcsúzás következett. A hatalmas öleléseké, nagy ígéretételeké, fogadalmaké, meghatottságé és az őszinte baráti öröm érzéséé volt ez az idő. Hatalmas hála érzésével indultunk másnap reggel haza és büszkén jelenthetjük ki, hogy a barátság valóban határtalan. 😊

II. RÉSZ

Erdélyben jártunk

2022. június 6-10.

1. nap: „Hosszú utazás, száguldó táj”¹

A kora reggeli indulást követően egy kb. 15 órás utazás várt ránk, melyet megszakítottunk, hogy megnézzük a történelmi tanulmányainkból jól ismert Vajdahunyad várát. Mielőtt megérkeztünk, már a buszon történelem tanárunk számos sztorit mesélt a híres vár történetéről, lakóiról, és a Hunyadiakról. Azt is megtudtuk, hogy a Parlament építésze, Steindl Imre tervei alapján folytak a vár helyreállítási munkálatai egykoron. Az impozáns vár látványa mindenkit lenyűgözött, s a rögtönzött idegenvezetésnek köszönhetően szinte életre keltek a várfalak. Valósággal úgy éreztük magunkat, mintha visszatértünk volna a középkorba.

Innen már nem az autópályán haladtunk, hanem Szászföld híres városain át (Szászes, Nagyszében, Fogaras) folytattuk utunkat Csíkszeredára.

*„Már az első napunk is izgalmasan telt. A határon átkelve csodálatos látvány tárult elénk. A hegyes-völgyes táj igazán lenyűgöző volt számunkra. Meglátogattuk Vajdahunyad várát, ahol rengeteg érdekes dolgot láttunk. Néhányunk kapva az alkalmon fel is vásárolta az ottani árusok portékáit.”
(Lánczos Viktória és László Xénia)*

¹ Wolf Kati, Szekeres Adrienn, Roy, Pély Barna: Karácsonyi álom

2. nap: „Sok régi emlék, sok régi hang”¹

és A Pokol Kapuja

„A mai utunk során eljutottunk a várva várt Csíkszeredai Márton Áron Főgimnáziumba. Szívet melengető fogadtatásban részesültünk. Megmutatták iskolájukat és beülhettünk a 10. B-s diákok osztálytermébe is.” (Csegezy Fanni)

A kedves fogadtatás után mindannyian buszra szálltunk, s a közeli Csíksomlyóra zarándokoltunk, ahol megtekintettük a híres kegytemplomot. Ott jártunk előtt pár nappal volt csak vége a csíksomlyói búcsúnak, melynek idején százezrek vesznek részt a közeli szabadtéri szentmisén. Délidő környékén Csíkszeredát és gasztronómiáját egyik vendéglátó diákunk szülei mutatták be. E nap fő attrakciójának a Gyilkos-tó és a Békás-szoros számított, az odavezető útról azonban kis kitérőt tettünk, hogy megkoszorúzzuk a madéfalvi veszedelem során meggyilkolt mintegy 200 székely turulmadaras emlékoszlopát. Csikból Gyergyó felé vettük az irányt, s hamarosan megérkeztünk a legendás torlasztóhoz, a Gyilkos-tó partjára. Még a buszon meghallgattuk a csodaszép Fazekas Eszter legendáját, s érdeklődve hallgattuk, hogy ez a ritka természeti képződmény néhány évtized múlva akár el is tűnhet. Izgalmas szerpentineken, vadregényes tájon haladtunk tovább a Békás-szoros felé, vagy ahogyan arra mondják a Pokol Kapuja felé. Leszálltunk a buszról, s egyszer csak megérkeztünk a drámaian nyomasztó, izgalmas helyhez, a Pokol Torkához, ahol az út két oldalán szorosan a merőleges sziklafalak fognak közre, lábunk alatt pedig a Békás-patak tör előre nagy robajjal. Leírhatatlan, ezt egyszer mindenkinek látni kell!

3. nap: Világörökségek napja

Igazán nem panaszkodhatunk, csodálatos erdélyi utazásunk a természeti szépségek mellett bővelkedik épített világörökségi helyszínekben is. Ezen a napon két Világörökséggel is megismerkedtünk. Az első helyszín Segesvár történelmi belvárosa volt. Már a buszos utazáson ismereteket szerezhettünk az erdélyi százszok történetéről, a turisztikás diákok meséltek a Világörökség egyezmény létrejöttéről, az erdélyi (és magyarországi) világörökségi helyszínekről, a történelemben jeleskedők a segesvári csatáról, az irodalomban jártasak Petőfiről, sőt, még Drakula gróf neve is előkerült a gyalogos városnézés során... Ez igazán a kultúra napja volt, pedig még hátra volt a másik Világörökség, a nekünk kicsit szokatlan, annál érdekesebb unitárius székelyderzsi erődtemplom.

„Segesváron megtekintettük a régi városrészt. Itt az erdélyi diákok egy rövid tájékoztatót tartottak a városrész történetéről. Ezek után egy röpké egy óras szabadprogram várt ránk.

Visszafelé megtekintettük a székelyderzsi unitárius templomot is.

Tovább indulva benéztünk Székelyudvarhelyre, egy szabadprogram keretein belül betekintést nyerhettünk a város pezsgő életébe.” (Izer András Dávid)

4. nap: Jó szerencsét!

„Az utolsó kirándulós napunkon a csíkszeredai diákokkal együtt elindultunk megcélzott helyünk felé, Parajdra. A parajdi sóbánya értékes kincseit nézhettük meg, ahol eltöltöttünk két órát.

A következő helyszín Korond volt Parajd mellett, ahol megnézhettük az árusok szép portékáit és elkölthettük maradék lejjünket. Farkaslakán meglátogattuk Tamási Áron síremlékét és a műemléket. Aztán meghallgattunk pár sort az író egyik művéből, és meg is koszorúztuk a sírt.

Útközben betértünk Szejkefürdőbe, ami bemutatta Erdély nevezetes épületeit makett formában.” (Hajdu Regina)

A Parajd környéki Sóvidéken található Európa egyik legnagyobb föld alatti sókészlete. A sóbányába külön busszal jutottunk be, kb. másfél kilométerre a hegy gyomrába, ahol kalandparkot, játszóteret is berendeztek. Ugyan a Székelyudvarhely üdülőjeként is ismert Szejkefürdőről csak a makettek megtekintésére volt idő, azért tanáraink elmesélték, hogy itt található a “legnagyobb székely”, Orbán Balázs sírja, melyet 14 székelykapun át lehet elérni, valamint híres a (bűdös, kénes, záptojás szagú) gyógyvize és száraz fürdője, az úgynevezett mofetta.

A csodás látnivalók ellenére kicsit szorongva vártuk az estét, tudtuk, hogy aznap búcsúznunk kell... „Most búcsúznak és elmegyünk, a mi időnk lejárt...”

A közös búcsúdalunk:

„Annyi mindent kéne még elmondanom
S ha nem teszem, talán már nem is lesz rá alkalom
Hogy elmeséljem, milyen jó, hogy itt vagyunk
S mint a régi jó barátok egyet mondunk s egyet gondolunk
Mint a villám tépte magányos fenyő
Mint a vizét vesztett patak, mint az odébb rúgott kő
Mint a fáradt vándor, ki némán enni kér
Othont, házat, Hazát, nyugalmat már többé nem remél
S bár a lényeket még nem értheted
Amíg nem éltél nehéz éveket
Hogy történjen bármi, amíg élünk s meghalunk
Mi egy vérből valók vagyunk
Mint a leszakított haldokló virág
Mint az öt millió magyar, akit nem hall a nagyvilág
Mint porba hullott mag, mi többé nem ered
Ha nem vigyázol ránk olyanok leszünk mi is, nélkülöd.
S bár a lényeket még nem érthetted
Amíg nem éltél nehéz éveket
Hogy történjen bármi, amíg élünk s meghalunk
Mi egy vérből valók vagyunk”
(Ismerős Arcok)

5. nap: „Gyorsan fut az út, már otthon jársz, Otthon, hol várnak, készülnek rád.”¹

Elég rövid volt az éjszaka, 4 (magyar idő szerint 3) órai kelés, gyors buszra pakolás után búcsút intettünk kiváló szálláshelyünknek, a Várdomb panzióknak, és nekivágtunk a 700 kilométeres hazaútnak.

Gyulafehérvárott megnéztük a gyönyörűen felújított, egykori fejedelmi székhely várát, a katolikus székesegyházat, egy-egy főhajtásra megálltunk a Hunyadiak sírja, illetve vendéglátó gimnáziumunk névadója, Márton Áron püspök sírja előtt. Déván még egy kis időre megpihentünk, aztán a határátlépést és a technikai szüneteket nem számítva meg sem álltunk Szekszárdig, ahol a szülők, hozzátartozók várták az igencsak fáradt, de nagy-nagy élményekkel hazaérkező kis csapatot.

EPILÓGUS

Nehéz képekben, szavakban megjeleníteni azt a fantasztikus hangulatot, amely a csíkszeredai utat jellemezte. Egy végig jókedvű, érdeklődő, egymásra figyelő diákcsoport öt boldog napja zárult pénteken.

Az egész projekt mintegy másfél hónappal ezelőtt a csíkszeredai vendégek szekszárdi útjával kezdődött, és az Erdélyből hazaérkezők Bezerédj Technikum udvarán történő elkészítésével végződött.

A sokszor fáradtságot, türelmet igénylő út csodás élmény volt diáknak-pedagógusnak egyaránt. Sokak együttműködése hozta létre ezt a szép történetet: a projektfelelős, az előkészítésben résztvevő pedagógusok és technikai dolgozók, a kísérő tanárok és az őket helyettesítő, itthon helyt álló kollégák, a csíkszeredai partnerintézmény és nem utolsósorban a résztvevő 60 csíki és szekszárdi diák, akiknek utolsó esti harsány nevetésekkel tarkított élmény-felelevenítése, majd nagy-nagy összeborulása, könnyes elkészítése igazolta: teljes sikerrel zárult a szekszárdi Bezerédj István Technikum és a csíkszeredai Márton Áron Főgimnázium közös Határtalanul projektje.